

©Documentul a fost pus la dispoziție cu sprijinul al Institutului European din România” (www.ier.ro). Permiseunea de a republica această traducere a fost acordată exclusiv în scopul includerii sale în baza de date HUDOC.

©The document was made available with the support European Institute of Romania (www.ier.ro). Permission to re-publish this translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court’s database HUDOC.

Kyprianou împotriva Ciprului (MC) - 73797/01

Hotărârea din 15.12.2005 (MC)

Art. 6

Art. 6 § 1

Instanță imparțială

Avocat condamnat pentru sfidarea instanței (*contempt of court*) chiar de către membrii completului în fața cărora a fost săvârșită sfidarea (*contempt*) și utilizarea de către aceștia a unui limbaj emfatic la condamnarea persoanei în cauză: *încălcare*

În fapt – Reclamantul, care intervenea în calitate de avocat al apărării într-un proces pentru omor în fața Curții cu Jurați, a fost întrerupt de instanță în timp ce desfășura contra-interogatoriul al unui martor al acuzării. S-a simțit ofensat și a solicitat permisiunea de a se retrage din cauză, dar, pentru că nu i s-a încuviințat cererea, a susținut că, în timpul contra-interogatoriului pe care îl desfășura, membrii instanței vorbeau între ei și își trimiteau bilete („*ravassakia*” – termen care poate avea în special următoarele sensuri: bilete cu conținut sentimental, scrisori de dragoste sau mesaje cu conținut neplăcut). Judecătorii au declarat că au fost „profund insultați” ca „persoane”, că nu își puteau „imagina o situație care să poată constitui o sfidare a instanței atât de flagrantă și de inadmisibilă din partea nimănui, cu atât mai puțin din partea unui avocat” și că „dacă reacția curții nu [era] imediată și radicală, justiția [ar fi] suferit un prejudiciu dezastruos”. Judecătorii i-au oferit reclamantului posibilitatea de a alege fie să își mențină afirmațiile și să prezente motive care să justifice neaplicarea unei sancțiuni, fie să își retracteze afirmațiile. Întrucât reclamantul nu a ales niciuna dintre soluții, instanța l-a condamnat la 5 zile de închisoare pentru sfidarea instanței (*contempt of court*), cu executare imediată, pedeapsă care, conform instanței, părea să fie „singurul răspuns adecvat” deoarece „o reacție inadecvată din partea ordinii juridice și civilizate, astfel cum este reprezentată de instanțe, ar însemna că acestea acceptă să se aducă atingere autorității lor”. Reclamantul și-a executat pedeapsa, dar a beneficiat de liberare anticipată, în conformitate cu legislația relevantă. Recursul acestuia a fost respins de Curtea Supremă.

În drept – Art. 6 § 1: Acest capăt de cerere se raportează la o neregulă funcțională a procedurii în cauză. Cauza reclamantului privește infracțiunea de sfidare a instanței, săvârșită în fața membrilor instanței și îndreptată împotriva acestora personal. Direct vizați de criticile reclamantului, care făcea referire la modul în care aceștia conduceau ședința, judecătorii au decis ei înșiși începerea acțiunii penale, au examinat chestiunile ridicate de conduita reclamantului, l-au declarat vinovat și i-au aplicat sancțiunea (pedeapsa închisorii). Într-un astfel de caz, confundarea rolurilor de reclamant, martor, procuror și judecător poate în mod evident să genereze temeri obiectiv justificate cu privire la conformitatea procedurii cu principiul consacrat, în temeiul căruia nicio persoană nu poate fi judecată în propria cauză și, în consecință, cu privire la imparțialitatea instanței. Prin urmare, imparțialitatea curții cu jurați putea fi pusă la îndoială și se poate considera așadar că temerile reclamantului în

această privință au fost justificate în mod obiectiv.

În ceea ce privește acuzația reclamantului conform căreia judecătorii respectivi au dat dovadă de parțialitate, Curtea observă că aceștia au declarat în sentința de condamnare a reclamantului că au fost „profund insultați” ca „persoane” de către reclamant. Această declarație demonstrează în sine că judecătorii s-au simțit agresați personal de afirmațiile și conduita reclamantului și indică o implicare personală din partea acestora. În plus, limbajul emfatic utilizat de către judecători pe parcursul deliberării sentinței lor permite să se întrevadă un sentiment de indignare și șoc, departe de abordarea detașată care este de așteptat în cazul hotărârilor judecătorești. Ulterior, judecătorii i-au aplicat reclamantului o pedeapsă de 5 zile de închisoare, cu executare imediată, pe care au considerat-o „singurul răspuns adecvat” pentru ceea ce se întâmplase. În plus, membrii instanței au precizat de la începutul discuției lor cu reclamantul că îl considerau pe acesta vinovat de infracțiunea de sfidare a instanței. După ce au decis că acesta săvârșise infracțiunea, judecătorii i-au dat ocazia de a alege fie să își mențină afirmațiile și să prezinte motive care să justifice neaplicarea unei sancțiuni, fie să își retracteze afirmațiile. Deși aceștia erau fără îndoială preocupați de protejarea administrării justiției și a integrității aparatului judiciar și, în acest scop, au considerat adecvat să inițieze procedura în litigiu, nu au reușit să examineze situația cu detașarea necesară. Această concluzie este întărită de rapiditatea cu care s-a desfășurat procedura și de viteza cu care au avut loc schimburile între judecători și reclamant. Așadar, ținând seama în special de diversele aspecte combinate ale atitudinii personale a judecătorilor, îndoielile reclamantului legate de imparțialitatea curții cu jurați se justificau și în această privință. Având în vedere refuzul Curții Supreme de a anula decizia instanței inferioare, neregulile în litigiu nu au fost remediate.

Concluzie: încălcare (unanimitate).